

THÀNH - KINH BÁO

NĂM THỨ 1

OCTOBRE, 1931

SỐ 8

TÒA SOẠN BÁO:

Số 1, Phố Nguyễn-Trãi
Hà-nội, Bắc-kỳ

THƠ VÀ TIỀN-BẠC

Xin gửi cho Mục-sư Wm. C. Cadman
Quản-ly Thành-Kinh Báo
Hà-nội, Bắc-kỳ

LỆ MUA BÁO:

Một năm (10 số) giá 1 p.00
Mỗi số 0 p.15
Mua báo xin trả tiền trước

ANH-HÙNG VÔ-DANH

XÃ-HỘI nào cũng có những bậc anh-hùng vô-danh, làm việc lừng-lẫy một thời, ảnh-hưởng cả nước, thế mà vẫn phải vùi-dập ở nơi nhà nhỏ làng nghèo, thi-sĩ không ngợi-khen, sử-ký chẳng ghi-chép! Ai đã mở mắt lo gánh công nợ việc kia mà không nghĩ đến phần thưởng sẽ được, há chẳng phải là anh-hùng thật sao? Họ dầu nghèo-hèn, yếu-ớt, nhưng nếu bôn-phận kêu-gọi, thì ắt vui lòng hi-sinh.

Trong Hội-thánh Chúa, nơi nào xứ nào cũng có anh-hùng vô-danh như thế. Vì thừa biết Chúa cần-dùng, họ dạn-dĩ mạnh-bạo, từ-bỏ hết thảy, làm việc lớn-lao. Sự cao-thượng đó là kết-quả của lòng tin: tin Chúa, tin đời vĩnh-sanh, tin chức-vụ Chúa định riêng cho mình, mà không gán cho người khác được. Hồi độc-giã, linh-hồn ta nên chăm-chú vào thiết-sự thiêng-liêng đó!

Những người anh-hùng có ảnh-hưởng lớn-lao như thế, dầu nay còn giấu ở nơi tâm-thường, không ai biết tên, nhưng sau lên trời sẽ được biết hết. Trước kia, nước Anh có cuộc phấn-hung trọng-thể; đầu đầu cũng biết tên ông *Moody*, là người giảng đạo rất khéo. Nhưng, trước mặt Chúa, ai là nguồn quyền thiêng-liêng đó? Có lẽ là

hai bà tin-đồ vô-danh đã sốt-sắng khẩn-cầu Chúa trong mấy năm để được trận mưa ơn-phước thiêng-liêng như vậy.

Trong đời Hội-thánh đầu-tiên, Tin-lành cứu-chuộc được tràn ra các nước, không phải chỉ vì mấy người có tên trong lịch-sử, nhưng phần nhiều bởi bao tin-đồ trung-tin vô-danh. Họ cứ làm-ăn buôn-bán như thường, nhịn-nhục chịu bắt-bớ, yêu-thương kẻ ghen-ghét, nhu-mì với kẻ ngược-dãi mình, và bởi bộ mặt chói-lòa vui-vẻ tỏ lòng xấu-xa đã đổi nên tinh-sạch. Vậy, họ há chẳng phải là anh-hùng làm sáng danh Chúa, là «muối» tẩy sạch xã-hội, là «đèn» soi sáng nhà mình, và là người dẫn nhiều tội-nhơn đến Chúa Cứu-thể hay sao?

Kia, bao người làm việc được biên vào Kinh-thánh mà không có tên. Có ai biết tên quan tể-chánh gỡ cho Giô-sép không? Có ai biết tên người góa-bụa nuôi tiên-tri Ê-li không? Có ai biết tên người tở gái nhỏ giúp Na-a-man khỏi bệnh phung chẳng? Tên người trai mà Chúa dùng bánh và cá để nuôi mấy ngàn người là gì? Tên mục góa nghèo dâng hai đồng tiền mà Chúa dùng làm gương cho cả thiên-hạ là chi? Trừ mấy chủ nhà có tên ra, ta còn mong biết những người đã dâng nhà mình cho tin-đồ đầu-tiên họp lại. Ngoài

桂嶺美亭子列兵丹

Rô-đơ và Ba-na-ba ra, ta lại muốn biết những người đã mở cửa rước Phi-e-rơ, và bán ruộng đem tiền đặt nơi chôn các sứ-dồ. Tên họ đầu chẳng ai biết, nhưng «có một sách đề ghi-nhớ được chép trước mặt Ngài cho những kẻ kính-sợ Đức Giê-hô-va và tưởng đến danh Ngài.»

Có lẽ khi chúng ta lên trời, sẽ gặp một tín-dồ mà hỏi: «Lúc ở thế-gian, ông giúp việc Chúa thế nào?» Ông ấy sẽ đáp: «Trong cơn tín-dồ Chúa bị bắt-bớ, chính tôi cầm thùng dòng ông truyền-giáo ra khỏi một nhà ở thành Đa-mách để lãnh kẻ thù.» Dầu ta không biết tên chủ nhà đó và mấy người giúp Phao-lô thoát nạn, nhưng việc họ làm đó há chẳng quan-trọng lắm sao? Nhiều khi việc nhỏ sanh trái mà

có ảnh-hưởng rất lớn. Cho nên, ta dầu ở bậc thấp-hèn, cũng đừng buồn-rầu, chán-chối, vì biết mình hầu việc Đấng Christ trong nơi Ngài định.

Coi mấy chuyện trên, đủ biết những người trung-tín làm trọn bổn-phận, không cần danh-tiếng vinh-hiền, nhưng cứ khiêm-nhường xưng mình là «đầy-tớ vô-ích; đều chúng tôi đã làm là đều chắc phải làm» (Lu 17: 10). Chúa Jê-sus đã phán: «Ai trung-tín trong việc rất nhỏ cũng trung-tín trong việc lớn» (Lu 16: 10). Chúa không đòi tín-dồ làm người cao-trọng trước mặt thiên-hạ, song «cái đều mà Đức Giê-hô-va đòi người há chẳng phải là làm sự công-bình, ưa sự nhơn-tử và bước đi cách khiêm-nhường với Đức Chúa Trời người sao?» (Mi 6: 8). Chúa Jê-sus lại khuyên người đừng cầu tiếng khen-ngợi của thiên-hạ: «Khi các người bố-

thi, đừng thời kèn trước mặt mình, như bọn giả-hình làm trong nhà hội và ngoài đường, để được người ta tôn-kính. Quả thật, ta nói cùng các người, bọn đó đã được phần thưởng của mình rồi» (Ma 6: 2). Ngài giục lòng tín-dồ nín-lặng hầu việc Chúa mà không thời kèn: «Cha người là Đấng thấy trong chỗ kín-nhiệm, sẽ thưởng cho người.»

Khi những người vô-danh đó lên trời, thì sẽ hớn-hở, vui-vẻ, vinh-hiền dường bao, vì nghe tiếng Chúa khen rằng: «Hỡi đầy-tớ ngay-lành trung-tín kia, được lắm,... hãy đến hưởng sự vui-mừng của Chúa người» (Ma 25: 21), và Ngài sẽ cho họ được lãnh phần thưởng quý-báu đã sắm-sẵn. Trong nước ta có nhiều tín-dồ anh-hùng như thế, cứ trầm-trồ

yêu-mến Đấng chuộc mình, chớ không nghĩ đến ai kể mình là người kém giá-trị, nghèo học-thức, ít tài-năng.

Hỡi Hội-thánh bôn-xứ! không phải ai nấy đều làm hội-trưởng, mục-sư cả đâu, nhưng ai nấy đều có thể làm bậc anh-hùng của Chúa. Hãy cứ nhóm lại, hãy cứ cầu-nguyện. Đều quan-hệ hơn hết là gây lấy đời sống thiêng-liêng thánh-khiết, dắt-đem nhiều tội-nhơn theo Chúa, khiến họ được sạch tội, làm ngôi sao sáng trong mũ triều-thiên của Chúa Jê-sus. Như vậy, dầu không ai biết tên, song tên anh em đã được biên vào sổ Chúa trên trời.

Xin lỗi.—Vi ông quản-lý bôn-báo đi nghỉ hè ba tuần, nên sự phúc-dáp các thư-từ phải chậm-trễ. Vậy mong anh em lấy lòng rộng-rãi mà lượng-thứ cho. Hiện nay ông đã về Hà-nội.—T. K. B.